

Darja Justinek

Naučila me je premagovati stereotipe

Precej spominov na študentska leta je zbledelo, a današnjim mladim bakhavo povem, kako sem se rada učila in kako sem hrepenela po tem, da bi osvojila svet znanosti. Iz te notranje potrebe je izhajala potreba, da sem se vedno usedla v prve klopi, da bi lahko predavanjem nemoteno sledila. Sedeli smo v pričakovanju novega predmeta, ki nam ga bo predavala profesorica Krajnčeva. Ker smo bili do tedaj deležni predavanj moških profesorjev, sem bila še posebej radovedna. Prvi trenutki z osebo se nam najbolj vtisnejo v spomin. V predavalnico je vstopila mlada in samozavestna profesorica. Kar nekaj trenutkov nisem sledila temu, kar je pripovedovala, ampak sem se ukvarjala s svojim začudenjem, kajti vsa njena pojava je napolnila prostor z nečim novim, presežnim in dovršenim. Znanje je v potoku prihajalo iz nje na način, ki ga nisem še nikoli imela priložnosti doživeti – navdušeno, spontano in zanimivo, nobenih pripomočkov in listov z opomniki. Predavala je tekoče in brez prestanka, kot da govori pesem, ki se je naučila na pamet oziroma kot da bi bile vsebine, ki jih je podajala, same po sebi umevne, in kakor da so del nje same ter njenega bitja. Takrat, v tistem trenutku, sem se zavedla, kako malo znam in postalo me je strah pred tem, kako dolga pot je pred menoj, pot, po kateri bom usvajala nekaj tistega znanja, ki ga ima profesorica.

In potem me je povabila, da bi bila demonstratorica pri njej. Z veseljem sem sprejela. Na prvo srečanje sem se pripravljala s tremo, a sem nanjo pozabila takoj, ko sem vstopila v prostor profesoričinega kabineta. Začudila sem se: »Tako neugledna in mala sobica za tako ugledno profesorico!« No, bila sem naivna študentka in tedaj še nisem vedela tega, da pisarna nikoli ni premo sorazmerna z znanjem, ki ga človek poseduje. V tem majhnem prostoru sva se s kolegico Barbaro, tudi študentko andragogike, izgubljali v knjigah, diplomah, revijah in drugih pomembnih

člankih ter jih poskušali urediti. Še danes ne vem, ali sem bila pri tem uspešna, spomnim pa se, da delu ni bilo videti konca. Kasneje sem spoznala, da je bila to zame učna ura, ki mi je prinesla novo izkušnjo in večji vpogled v andragoško vedo. Če sem le imela priložnost, sem s hitrim branjem preletavala stavke in poskušala ujeti čim več znanja. Največji doprinos moje prakse pri profesorici je bil v tem, da sem na lastni koži spoznavala, kako pomemben je dober odnos med profesorjem in študentom. Avtoriteto profesorice je izražala s potrpežljivostjo do mojega pomanjkljivega znanja in napak pri delu, predvsem pa s pogovori o andragogiki, ki jih je spodbudila in vodila z navdušenjem.

Z zrelostjo drugače vidimo preteklost. Imela sem priložnost sodelovati z osebo, ki sega po zvezdah in po najvišjem v znanosti ter v svojem življenju sledi priložnostim, da bi posameznikovo pot v sodobni družbi obogatila s spoznanji o tem, kako pomembno je učenje in kako pomembni so medsebojni odnosi, ki se stkejo na poti skupnega iskanja kakovostnejšega življenja. Profesorici Ani Krajnc sem hvaležna, da me je spodbujala h kritičnemu razmišljanju in mi odprla vidik premagovanja sebe pri iskanju notranje motivacije za učenje. Hvaležna sem ji za to, da sem preko tega dosegla notranjo svobodo v tem, da iščem nove načine in premagujem življenjske stereotipe.

Jurka Lepičnik
Vodopivec

Modra je njena barva

Moji spomini na prof. dr. Ano Krajnc segajo v čas mojega študija na Filozofski fakulteti. Bila sem v generaciji študentov, ki smo v četrtem letniku imeli priložnost izbrati »nekakšen poudarek oz. smer« študija. Moja odločitev je bila andragoška smer.

Kot študentko me je Ana Krajnc navdušila s svojimi predavanji, ki so bila že tedaj problemsko zastavljena in izjemno zanimiva, saj je vanje vnašala svoje izkušnje in izkušnje drugih, ki jih je spoznala na svojih potovanjih. Poleg vsebine so bila predavanja zanimiva tudi zaradi metod dela, ki jih je v svoje pedagoško delo vključevala premišljeno in preudarno. S svojo zavzetostjo do dela in življenja nasploh je navduševala tudi nas študente. Name je največji vtis naredila njena predanost delu in doslednost, sposobnost spodbujanja medsebojnega zaupanja in spoštovanja drug drugega, pa krepitev samozaupanja, samospoštovanja in empatije študentov.

Spomnim se, da je na predavanja prišla vedno urejena do zadnje podrobnosti. Velikokrat si je poleg modro-turkiznih barvnih odtenkov oblačil nadela še kak modni dodatek (prstan, ogrlico, broško ...) in s tem svojo ženskost še poudarila. S svojo pedagoško in znanstveno odličnostjo ter pokončno žensko držo je vplivala tudi na mojo profesionalno in osebno pot. Danes z veseljem predavam študentom na Pedagoški fakulteti Univerze na Primorskem in jim poskušam približati svet znanosti, učenja in poučevanja ter osebno zadovoljstvo ob tem – prav tako, kot je to za nas znala storiti draga Ana.